

opusdei.org

"En doktorgrad i håp"

I de siste 10 årene har Philippe Jourdan vært leder for Den katolske kirke i Estland, den eneste katolske biskop i et land med 6000 katolikker. Dette intervjuet er hentet fra "Religi3n en Libertad".

16.03.2015

I de siste 10 årene har Philippe Jourdan vært leder for Den katolske kirke i Estland, den eneste katolske biskop i landet. Han er født i Frankrike, men er nå estisk

statsborger. Han ble medlem av Opus Dei da han studerte til ingeniør i Paris. Senere møtte han den salige Álvaro del Portillo i Roma, og han husker godt hans iver etter å tjene Kirken ved å dra til nye land. Når han fristes til å bli nedslått over vanskene han står overfor, minnes han den hellige Josemarías ord: "Når det er hellighet som såes, går ingenting noen gang tapt."

6000 katolikker, det minst religiøse land i verden, ifølge noen statistikker ... Å være biskop i Estland krever nesten en "mastergrad i håp", gjør det ikke?

Å være biskop hvor som helst i verden i dag krever ikke bare en mastergrad, men en doktorgrad i håp. Vi mottar en honoris causa når vi blir bispeviet, men etterpå må vi sette vår kunnskap ut i praksis, ellers er det lett å glemme den.

Hvordan forener du det logiske ønsket om å høste frukter med den enorme tålmodigheten du trenger i ditt daglige arbeid samt tillate personlig frihet?

En gang hørte jeg om en prelat fra Sentral-Europa som besøkte en sogneprest i Nord-Sverige. Prestens sogn, som var kjempestort i utstrekning, hadde veldig få katolikker (i dag er det mange flere, i stor grad takket være innvandring). Biskopen ba om å få se menighetsprotokollen, og ble overrasket over å se at det var så få døpte og vielser registrert der, ingen av de aktivitetene som vanligvis opptar mesteparten av tiden til en prest i et katolsk land. Og han spurte presten: "Fader, hva fyller du dagen med?" Og han svarte: "Jeg prøver å være tro mot mitt kall. Synes du det er lite?"

Jeg tror at så lenge det finnes katolske prester som snakker slik, vil Kirken få en stor fremtid og dens misjonsarbeid vil bære frukter. I landene i Nord-Europa er det lettere å forstå hvorfor "det å være" kommer foran "det å gjøre". Jeg tror at det ville være bra om alle nye prester kunne få denne type erfaring før de vier seg til de mange.

Benedikt XVI sa engang at i fremtiden ville troen bli bevart og spredd av en glødende minoritet, som ville bringe sitt lys til de andre. Er det situasjonen for det katolske fellesskap i ditt land?

Jeg antar det, litt som de første kristne. Men de første kristne var ikke bare helgener og martyrer, de hadde også sine kamper, feil og nederlag. Kanskje ved første øyeblikk flere nederlag enn seire. Men tilslutt var det Gud som vant. Vi er også normale mennesker, med gode og

dårlige sider, men også med en sterk overbevisning om det nye i kristendommen, og et sterkt ønske om å kjenne troen godt og leve den bra. Det som kjennetegner estiske katolikker er en dyp opplevelse av det hellige.

Kanskje jeg tar feil, men jeg oppfatter katolikkene i Estland slik: siden de er så få, kjenner nesten alle hverandre, de er trygge i sin tro på grunn av alt de har gjennomgått, som de første kristne. Selv om dette har mange fordeler, er det ikke også en fare for at dere lukker dere inne i deres egen lille verden?

Katolikkene i Estland er trygge på troens sannheter, men de er ikke trygge på seg selv. Tvert imot har de en dyp følelse, som jeg ikke har sett så mange andre steder, av sin uverdighet overfor troen. De av oss som er "fødte" katolikker tenker aldri

på muligheten at vi ikke er "verdige" til å være katolikker, siden vi alltid har vært det, som våre forfedre, siden det er det normale i hjemlandet vårt. Før jeg kom til Estland, hadde jeg aldri hørt noen si: "Jeg vet ikke om jeg er verdig til å være katolikk."

Det er klart at det alltid er en fare for å skape en lukket gruppe av mennesker som skiller seg fra de andre. Dette kan ofte føre til stolthet over å være annerledes. Men når folk er ydmyke, er ikke denne faren så stor. Det stemmer at vi er som en familie, at vi kjenner hverandre. Men det gjelder også hele landet, fordi det er så lite.

Etter ti år, har biskopen av Estland forandret fokus, prioriteringer eller stil?

I et land der bare 0,5% av befolkningen er katolikker, er det klart at hovedmålet fremdeles er det

samme: utbre og gjøre troen kjent. Kanskje jeg etter hvert har blitt mer klar over utfordringene foreldre har når det gjelder å formidle troen til deres barn.

Familien. Situasjonen i hele verden og spesielt i Estland, krever grundig refleksjon, en synode. Hvordan kan man vinne denne kampen? Hvorfor følger ikke barna foreldrenes eksempel?

Det var et virkelig sjokk for meg å se noen offentlige statistikker som viste at bare 13% av estiske barn bor sammen med begge de biologiske foreldrene. Bare litt mer enn en av ti ... Vi ønsker å være et samfunn der barn vokser opp og bor sammen med både far og mor. Det er en kamp for neste generasjon, og for den deretter, en kamp vi må vinne til beste for hele menneskeheten.

Økumenikk. Er det minst religiøse landet i verden det mest

Økumeniske? Skaper alle problemene en minoritet har en større enhet?

En luthersk biskop fortalte meg en gang at Sovjetregimet klarte å forene alle kristne fordi de alle var motstandere av det. De kristne trossamfunn som finnes i Estland i dag er mye mer forent enn før andre verdenskrig, og vår gjensidige respekt er mer ekte enn den var.

Det gjelder mange andre land også, der enhet blant de kristne er mye mer virkelig enn den var for 60 år siden.

Kultur og utdanning er nøkkelbegreper i alle samfunn. Hvor står Estland i denne sammenheng? Har Den katolske kirke prestisje i intellektuelle kretser der?

Tradisjonelt har musikk vært den estiske kulturgren som er mest kjent

i utlandet. For eksempel er komponisten Arvo Pärt en kjent person i musikkens verden. Han er også en av de få lekfolk som er medlem av et pavelig råd, i dette tilfelle Det pavelige råd for kulturen. Jeg tror det bare er to lekfolk som har dette vervet, den andre er en kjent fransk filosof. Og Arvo Pärt er ikke engang katolikk, selv om han personlig og hans verk er sterkt påvirket av katolsk kultur og musikk.

Ifølge en nasjonal statistikk har Den katolske kirke i Estland den høyeste andel medlemmer med høyere utdanning. Men dette alene gir ikke prestisje. Det er også et faktum at Den katolske kirke i Estland var den første som startet kristne skoler, det skjedde for 20 år siden. Og dette eksemplet ble etterfulgt for 3-4 år siden av den lutherske og den ortodokse kirke, som er de største trossamfunnene i landet.

Jorge Gutiérrez

Religión en Libertad

---

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/en-
doktorgrad-i-hap/](https://opusdei.org/nb-no/article/en-doktorgrad-i-hap/) (04.04.2025)